

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/225/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231314
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1110231314.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Branislava Kráľa a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v spore žalobcov: 1/ L.-B. I..J.. R. A., O.: XX XXX XXX, T., J. J. L. XX, T., X/ A. G. J..S..Z., O.: XX XXX XXX, H. XX, T., W. M. H. J..S..Z., O.Z.: XX XXX XXX, G. X, T., proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.02.2019, č.k. 16C/162/2011-390, takto

rozhodol:

1. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
2. Žalovanej sa voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 04.02.2019, č.k. 16C/162/2011-390 zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanej vydania medzitýmneho rozsudku a žiadali určiť, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá im vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica, pretože tento neprijal elektronické návrhy právneho predchodcu aktuálneho žalobcu 1/ na začatie občianskeho súdneho konania podané dňa 24.07.2006 a zároveň sa žalobcovia 1/, 2/ domáhali (po čiastočnom späťvzati žaloby v zmysle uznesenia č.k. 16C/162/2011-164) uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť im sumu spolu 22.893.761,70 eur titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy; žalovanej nepriznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca 1/ žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 15.07.2005 uzavrel so J. S. rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, o platnosti ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 20.10.2008, v konaní sp. zn. 7C/144/2006. Predmetom rámcovej zmluvy bolo postúpenie pohľadávok nezaplatených koncesionárskych poplatkov z postupcu - J. S., na pôvodného žalobcu 1/ ako postupníka. Dňa 20.09.2015 zmluvné strany uzavreli Realizačnú zmluvu č. 1, podľa ktorej J. S. postúpil 265.362 pohľadávok z koncesionárskych poplatkov na pôvodného žalobcu 1/ za odplatu vo výške 91.619.930 Sk. Dňa 27.01.2006 zmluvné strany uzavreli Realizačnú zmluvu č. 2, podľa ktorej J. S. postúpil 90.555 pohľadávok z koncesionárskych poplatkov na pôvodného žalobcu 1/ za odplatu v sume 14.136.760 Sk. Pôvodný žalobca 1/ sa k stal oprávneným vlastníkom 355.917 pohľadávok z koncesionárskych poplatkov, pričom každá pohľadávka pozostávala z istiny, predstavujúcej nezaplatený koncesionársky poplatok za používanie rozhlasového prijímača a príslušenstva, ktoré zodpovedalo majetkovej sankcii za nesplnenie povinnosti riadne a včas zaplatiť koncesionársky poplatok (poplatok z omeškania). Pôvodný žalobca 1/ uzavrel s množstvom dlžníkov dohodu o novácií ich záväzkov, vyplývajúcich z neuhradených koncesionárskych poplatkov, pričom voči tým dlžníkom, ktorí z rôznych dôvodov odmietli dohodu o novácií uzavrieť, podal na viaceré okresné sudy žaloby na plnenie podľa procesných pravidiel upravených zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len "O.s.p."). Vzhľadom na veľký počet dlžníkov, a tým i žalôb,

pôvodný žalobca 1/ svoje podania spracoval elektronicky a umiestnil ich na optické nosiče Digital Versatile Disc (DVD), ktoré zaslal na miestne a vecne príslušné okresné sudy a legitímne očakával, že sudy po oboznámení sa so skutkový a právny stavom veci a rozhodnú o povinnosti dlžníkov zaplatiť im nárokované pohľadávky. Okresný súd predmetné podania však odmietol prijať a vrátil ich pôvodnému žalobcovi 1/. V danom prípade sa pôvodný žalobca 1/ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nezákonným úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica. Žalobcovia nesprávny úradný postup Okresného súdu Banská Bystrica vidia v tom, že tento odmietol prijať podania pôvodného žalobcu 1/ zo dňa 24.07.2006, urobené elektronickými prostriedkami, pričom išlo o žaloby na vydanie platobných rozkazov, vrátane príloh, urobených v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p. Spolu so žalobami doručil pôvodný žalobca 1/ Okresnému súdu Banská Bystrica sprievodný list, v ktorom súd informoval o urobenom podaní, zvolenej forme a o obsahu optického nosiča DVD. Na predmetné podanie reagoval okresný súd listom, ktorým mu oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise, a elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch mu vrátil. Pôvodný žalobca 1/ považoval postup Okresného súdu Bardejov za nezákonný, nakoľko v jeho dôsledku mu bolo zabránené dovolať sa ochrany svojich legitímnych majetkových práv v občianskom súdnom konaní, čoho dôkazom bol i nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2008, sp. zn. IV. ÚS 39/08. V dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Banská Bystrica vznikla pôvodnému žalobcovi 1/ materiálna škoda spočívajúca v 1/ zániku majetkových práv, keď došlo k premlčaniu práv na zaplatenie súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva, 2/ ušlom zisku, nakoľko pôvodný žalobca 1/ nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky nadobudnuté prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok, 3/ úročení finančného kapitálu, pretože jeho finančný kapitál, ktorý investoval do nákupu súdne uplatnených pohľadávok, nepriniesol žiaden výnos, 4/ nákladoch vynaložených na ochranu svojho práva na prístup k súdu a na ochranu majetkových práv. Nemajetková ujma spočívala v satisfakcii, nakoľko z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním pôvodný žalobca v 1. rade utrpel masívny a mnohokrát sa opakujúci zásah do základných práv, najmä práva na prístup k súdu a práva vlastníť majetok. Celková uplatnená škoda spočívala v tom, že došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok pôvodného žalobcu 1/ čo spôsobilo nevymáhateľnosť týchto pohľadávok a zánik jeho majetkových práv vo vzťahu k istine. Uvedená škoda pozostávala z majetkovej škody na istine pohľadávok vo výške 22.829,286 eur , ktorá je súčtom majetkovej škody na istine pohľadávok 6.309,17 eur a na poplatku z omeškania vo výške 22.822.976,83 eur. Materiálna škoda vo výške 6.309,17 eur činila sumu jednotlivých pohľadávok uplatnených návrhmi na začatie občianskych súdnych konaní na DVD nosiči, ktorý pôvodný žalobca 1/ doručil Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 24.07.2006. Okresný súd neprijatím návrhov vylúčil účinok podľa § 112 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky zákonník"), čím spôsobil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k majetkovým právam pôvodného žalobcu 1/. Pokiaľ išlo o škodu na príslušenstve - poplatku z omeškania v sume 22.829,286 eur, tú pôvodný žalobca 1/ zdôvodnil tým, že na vymáhanie poplatkov z omeškania musel najprv uplatniť postup upravený v § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch (ďalej len "zákon č. 212/1995 Z.z."), za súčasného dodržania postupu podľa § 8 citovaného zákona. Tým, že okresný súd návrhy, ktorými uplatňoval právo na úhradu pohľadávky z koncesionárskeho poplatku neprijal, spôsobil premlčanie tohto práva a zároveň zamedzil uplatnenie súvisiaceho práva na poplatok z omeškania. Okresný súd teda spôsobil pôvodnému žalobcovi 1/ aj materiálnu škodu vo výške poplatku z omeškania. Pokiaľ išlo o škodu vo výške 1.141.464,30 eur táto predstavovala ušlý zisk, nakoľko pôvodný žalobca 1/ nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky nadobudnuté prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva. Tým, že okresné sudy začali spracúvať agendu až po rozhodnutí Ústavného súdu SR a o jeho návrhoch počas obdobia viac ako dvoch rokov nekonali, blokovali jeho finančné prostriedky vyjadrené v majetkových právach. Ak by sudy konali, prejednali a meritorne rozhodli o veciach v primeranej lehote, žalobca mohol speňažené pohľadávky s príslušenstvom investovať formou vkladu na termínovaný účet v banke a dosiahnuť zisk v podobe úroku. Z tohto dôvodu si pôvodný žalobca 1/ uplatnil sumu 315,45 eur ako ďalšiu škodu zodpovedajúcu úročeniu finančného kapitálu, ktorý bol umŕtvený v neprejednaných a súdne uplatnených pohľadávkach. Pokiaľ išlo o uplatnenú škodu vo výške 64.903,25 eur, tá bola spôsobená vynaložením finančných prostriedkov na ochranu jeho legitímnych práv, t.j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, poštovné, administratívne a tmočnicke výdaje. Časť z tejto škody 64.475,74 eur predstavovali trovy právneho zastúpenia zaplatené advokátovi D.. E. H. za právne služby poskytnuté pôvodnému žalobcovi 1/ v rámci zastupovania pred okresným súdom, išlo o 989 žalôb x 1.964 Sk za 3 úkony právnej služby á 500 Sk a režijný paušál 2x á 150 Sk a á 164 Sk a časť zodpovedajúca sume 427,51 eur predstavovala trovy právneho zastúpenia zaplatené D.. E. H. I. D..

D. M. za právne služby poskytnuté v rámci zastupovania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu, tú si pôvodný žalobca 1/ uplatnil vo výške 652.740 eur zodpovedajúcej sume všetkých čiastkových nárokov viažucich sa na porušenie práva na prístup k súdu v 989 návrhoch, 660 eur za každé jednotlivé porušenie základného práva.

3. Súd prvej inštancie tiež poukázal na procesnú obranu žalovanej, ktorá žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Bližšie ozrejmil, že žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku s poukazom na skutočnosť, že k namietanému nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť 24.07.2006 a žaloba bola podaná 14.7.2010, rovnako namietala že žalobca nepreukázal vznik škody.

4. Súd prvej inštancie tiež ozrejmil, že v priebehu konania podaním doručeným súdu dňa 11.2.2013 navrhol pôvodný žalobca A. H., I..J.. pristúpenie ďalšieho účastníka do konania z dôvodu, že postúpil spoločnosti A. G. J..S..Z.. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012 pohľadávky uplatňované v konaní majetkovú škodu), pričom si naďalej ponechal pohľadávku, ktorej obsahom je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 16C/162/2011-354 zo dňa 2.3.2017 tento návrh žalobcu podľa § 79 C.s.p. pripustil. Ozrejmil tiež, že uznesením č.k. 16C/162/2011-368 zo dňa 30.03.2018 rozhodol podľa § 64 C.s.p. tak, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalobcu 1/, a to spoločnosťou L.-B. I..J.. ako so žalobcom 1/, keď v priebehu konania z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa, vl. č. 3632/B zistil, že pôvodný žalobca 1/ bol dňa 6.2.2018 vymazaný z obchodného registra z dôvodu jeho zániku v dôsledku zlúčenia sa právnym nástupcom žalobcu 1/ sa dňom 6.2.2018 stala spoločnosť L.-B. I..J..

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že právny predchodca žalobcu 1/ dňa 31.03.2006 doručil Okresnému súdu Banská Bystrica návrhy na začatie konania - vydanie platobných rozkazov vrátane príloh elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty, návrhy podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Na podanie právneho predchodcu žalobcu 1/ reagoval Okresný súd Banská Bystrica listom zo dňa 05.04.2006, v ktorom oznámil, že vzhľadom na skutočnosť, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, nie sú v súčasnosti splnené podmienky osobitného zákona na prijímanie podania elektronickou formou prostredníctvom zaručeného elektronického podpisu podľa osobitných predpisov právnemu predchodcovi, z ktorého dôvodu vrátil elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Právny predchodca žalobcu 1/ dňa 24.07.2006 opätovne rovnakým spôsobom doručil Okresnému súdu Banská Bystrica podanie, zaslal súdu sprievodný list a 2 ks DVD nosičov obsahujúce návrhy na vydanie platobných rozkazov spolu s prílohami, pričom návrhy boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Podania obsiahnuté na týchto druhých DVD nosičoch obsahovali iné návrhy, týkali sa iných vecí ako v prvom prípade. Okresný súd listom zo dňa 07.08.2006 oznámil, že podania urobené 24.07.2006 nemožno prijať a preto DVD nosiče vrátil. Súd prvej inštancie tiež ozrejmil, že tieto skutkové okolnosti neboli medzi stranami sporné a vyplynuli s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. II. ÚS 66/08-81 zo dňa 14. októbra 2008. Ďalej uviedol, že na základe sťažnosti právneho predchodcu žalobcu 1/ vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica vo veci neprijatia podania z 24. júla 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom II. ÚS 66/08-81 zo dňa 14. októbra 2008 rozhodol, že základné právo právneho predchodcu žalobcu 1/ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica neprijatím podania z 24. júla 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom porušené boli a prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica konať vo veci podania právneho predchodcu žalobcu 1/ z 24. júla 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a uložil Okresnému súdu Banská Bystrica povinnosť uhradiť právnemu predchodcovi žalobcu 1/ trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 14.989,80 Sk a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Súd prvej inštancie ďalej v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že z obsahu nálezu ÚS SR vyplýva, že v danom prípade došlo postupom okresného súdu vo veci neprijatia podania sťažovateľa - právneho predchodcu žalobcu 1/ z 24. júla 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods.1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd vzhľadom na to, že vyslovil porušenie základného práva právneho predchodcu žalobcu 1/ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a z vyjadrení účastníkov konania mal za preukázané, že okresný súd dosiaľ neprijal prostredníctvom

elektronickej podateľne návrhy žalobcu z 24. júla 2006 a v tých veciach nekonal, mal za to, že v záujme účinnej ochrany práv žalobcu, aby sa v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde, obnovil stav pred porušením označených práv žalobcu. Ústavný súd preto vydal okresnému súdu príkaz, aby vo veci podania žalobcu z 24. júla 2006 opätovne konal podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Povinnosťou okresného súdu bolo opätovne sa zaoberať podaním právneho predchodcu žalobcu 1/ z 24. júla 2006 ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Ústavný súd tiež uviedol, že okresný súd bude povinný opätovne sa zaoberať podaním z 24. júla 2006 ako návrhom na začatie konania a pritom musí zabezpečiť zachovanie jeho právnych účinkov ku dňu jeho podania a to bez ohľadu na technické problémy, ktoré by mohli v tejto súvislosti vzniknúť. Vo veci právnym predchodcom žalobcu 1/ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10.000 Sk Ústavný súd uviedol, že zohľadňujúc konkrétne okolnosti v prípade považoval samotné deklarovanie porušenia označených práv ako aj príkaz, aby okresný súd opätovne v danej veci konal, ktorým sa garantuje, že práva uplatnené podaním z 24. júla 2006 zostanú žalobcovi 1/ zachované, za dostatočné na zabezpečenie ochrany označených práv. Opierajúc sa o skutočnosť, že týmto spôsobom sa obnoví stav pred porušením označených práv žalobcu, čo mu umožní zákonom ustanoveným spôsobom domáhať sa práv uvedených v žalobnom návrhu - podaní z 24. júla 2006, čím sa zároveň naplní účel, ktorý žalobca sledoval podaním ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že v danej veci nie je v záujme dovŕšenia ochrany porušených práv žalobcu potrebné priznať aj finančné zadosťučinenie a preto v tejto časti návrhu nevyhovel. Žalobca 1/ dňa 21.10.2010 predložil súdu dátový nosič, ktorý podľa oznámenia právneho predchodcu žalobcu 1/ mal obsahovať komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcu, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodnuté z príčin uvádzaných v žalobe. Zo znaleckého posudku č. 1/2009 predloženého žalobcom 1/ znalca Ing. Miloslava Kavického, súd prvej inštancie ďalej zistil, že nie je možné z databázového systému, ktorý žalobcovi slúži ako dátový sklad vyhotoviť identickú kópiu pôvodných (originálnych) DVD nosičov, ktoré obsahovali identické dokumenty podpísané identickým zaručeným elektronickým podpisom a potvrdené identickou časovou pečiatkou. Z kópie faktúry č. 3/2006 zo dňa 04.04.2006 vystavenej D.. E. H., advokát vyplýva, že D.. E. H., advokát vyfakturoval právnenému predchodcovi žalobcu spoločnosti T. A. H. I..J.. dohodnutú odmenu advokáta za poskytnutie právnej pomoci vo veci vymáhania nedoplatkov na koncesionárskych poplatkov podľa uzavretej mandátnej zmluvy zo dňa 20.09.2005 spolu vo výške 145.638.456,- Sk (4.834.311,09 eur). Odmena bola za vypracovanie návrhov na vydanie platobných rozkazov vrátane ďalších právnych úkonov v celkovom počte 74.154 prípadov. Zo stanoviska O.. D. P., riaditeľa správy súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky zn. Spr 213/2012 zo dňa 1. marca 2012 vydaného na základe žiadosti žalobcu 1/ okrem iného vyplýva, že systém elektronickej podateľne prideluje dátum prijatia konkrétneho návrhu súdom zo systémového dátumu servera elektronickej podateľne, ktorý je synchronizovaný s časovými servermi. Systém elektronickej podateľne je uzavretým a zabezpečeným systémom a nie je v ňom možné ľubovoľne určovať, či meniť dátum prijatia návrhu na začatie súdneho konania súdom. Spätné prijatie návrhu na začatie konania k ľubovoľnému dátumu z minulosti v systéme elektronickej podateľne nie je možné, zmena alebo úprava dátumu prijatia návrhu na začatie konania v systéme elektronickej podateľne nie je možná.

6. Po vykonanom dokazovaní, právne odkazujúc na § 1, písm. a/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 27b ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, keďže žalobcovia nepreukázali splnenie všetkých podmienok zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z."). Pokiaľ išlo o námietku premlčania nároku žalobcov vznesenú zo strany žalovanej, túto považoval konajúci súd za nedôvodne uplatnenú, nakoľko doručením podaní dňa 24.7.2006 došlo k spočívaniu premlčacej doby a nároky uplatnené týmito návrhmi by mohli byť v dôsledku vznesenej námietky premlčania zamietnuté len v prípade, ak došlo k premlčaniu nároku už pred podaním návrhov na súd dňa 24.7.2006. Súd vykonaným dokazovaním a so zreteľom na vyššie uvedené, keď v konaní nebolo medzi stranami sporné, že zo strany Okresného súdu Banská Bystrica došlo neprijatím návrhov žalobcu v 1. rade uskutočnených elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom dňa 24.07.2006 k nesprávnemu úradnému postupu, dospel k záveru, že žalobca ním vytýkaný nesprávny úradný postup preukázal. Pokiaľ išlo o druhú podmienku potrebnú pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu, a to preukázanie vzniku škody a jej výšky, súd prvej inštancie skonštatoval, že v prejednávanej veci žalobcovia 1/, 2/ nemohli byť v konaní

o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nimi uvádzaného nesprávneho úradného postupu úspešní z dôvodu, že neunesli dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a jej výšky. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti bližšie uviedol, že žalobcom 2/ uplatnená náhrada majetkovej škody vo výške 22.829.286 eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku zániku majetkových práv ich premlčaním nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica (neprijatím jeho návrhov na začatie konania) a priamou príčinnou súvislosťou s jeho protiprávnym konaním, nepovažuje za preukázanú, keď žalobca ani v jednom prípade nepreukázal, že by čo i len jeden z ním podaných návrhov na začatie konania na Okresnom súde Banská Bystrica bol z dôvodu vznesenej námietky premlčania, v tom ktorom konaní zamietnutý. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti tiež poukázal na skutočnosť, že návrhmi podanými žalobcom elektronickou formou dňa 24.07.2006 na Okresný súd Banská Bystrica boli začaté konania dňom doručenia týchto podaní. Pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku je rozhodujúci okamih podania návrhu na súd k čomu došlo dňa 24.07.2006, čo vyplýva aj z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 66/08-81, ktorý uložil okresnému súdu povinnosť opätovne sa zaoberať podaním žalobcu z 24. júla 2006 ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Ústavný súd tiež uviedol, že na tomto zásadnom závere nemôže nič zmeniť prípadná okolnosť, že z technických príčin okresný súd nebude môcť podanie navrhovateľa 1/ zaevidovať späť ku dňu jeho doručenia, lebo i tak bude povinnosťou okresného súdu vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia. Z uvedeného je teda zrejmé, že doručením podaní dňa 24.07.2006 došlo k spočívaniu premlčacej doby a nároky uplatnené týmito návrhmi by mohli byť v dôsledku vznesenej námietky premlčania zamietnuté len v prípadoch ak došlo k premlčaniu nárokov už pred podaním návrhov na súd dňa 24.07.2006. Zo strany žalobcu došlo k uplatneniu nároku ním predpokladanej škody, ktorá by mu mohla vzniknúť, ale len v prípade, ak by zo strany súdu boli všetky návrhy na začatie konania o zaplatenie koncesionárskych poplatkov zamietnuté z dôvodu ich premlčania. K tomu však nedošlo, naviac žalobca to nielen že nepreukázal ale ani to netvrdil. Škodu vo výške 22.822.976,83 eur žalobca 2/ odôvodňoval tým, že táto mu vznikla na príslušenstve pohľadávok - poplatku z omeškania, nakoľko, aby žalobca mohol vymáhať poplatky z omeškania musel uplatniť postup upravený v § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. v účinnom znení a preto musel žalobca, aby mohol pristúpiť k uplatneniu práva na poplatok z omeškania, uplatniť právo na úhradu pohľadávky z koncesionárskeho poplatku na súde; okresný súd návrhy, ktorými uplatňoval právo na úhradu pohľadávky z koncesionárskych poplatkov neprijal a tým spôsobil premlčanie práva na zaplatenie pohľadávky z koncesionárskeho poplatku a tak zamedzil uplatňovanie súvisiaceho práva na poplatok z omeškania a spôsobil materiálnu škodu vo výške poplatku z omeškania. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na § 8 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 1, 2, 3 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch v znení účinnom do 20.02.2006 a vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť v dôsledku znemožnenia uplatnenia príslušenstva - poplatku z omeškania v jednotlivých veciach uviedol, že žalobca nepreukázal dôvodnosť ním uplatnenej sumy, nepreukázal, že by si návrhmi na zaplatenie koncesionárskych poplatkov uplatňoval i príslušenstvo - poplatky z omeškania a nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že zo strany súdu došlo k zamietnutiu jednotlivých návrhov na začatie konania v dôsledku vznesenej námietky premlčania a uzavrel, že zo strany žalobcu aj v tomto prípade došlo k uplatneniu nároku náhrady hypotetickej škody, ktorá mu však nevznikla resp. jej vznik žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. Vo vzťahu k majetkovej škode uplatnenej žalobcom 1/ vo výške 64.475,74 eur titulom náhrady vynaložených finančných prostriedkov na ochranu legitímnych práv žalobcu t.j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, poštovné, administratívne a tlmočnické výdaje, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca 1/ tvrdil, že k vynaloženiu nákladov došlo z viny okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním, keď bez akejkoľvek náhrady žalobca 1/ musel vynaložiť náklady na ochranu svojho práva na prístup k súdu a na ochranu majetkových práv. Išlo o náklady a výdavky vynaložené na vnútroštátnej úrovni spočívajúce v náhrade nákladov za zastupovanie pred okresným súdom ako trov právneho zastúpenia zaplatené právnomu zástupcovi D.. E. H., advokátovi za podanie 989 žalôb á 1.964,- Sk = 1.942.396 Sk (64.475,74 eur). Suma 1.946,- Sk predstavuje náhradu za 3 úkony právnej služby á 500,- Sk, 2 x režijný paušál á 150,- Sk, 1 x režijný paušál á 164,- Sk. Súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobca nepreukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku, nakoľko ide o náhradu trov právneho zastúpenia týkajúcich sa jednotlivých konaní, na náhradu, ktorých by mal žalobca v prípade úspechu v tom ktorom konaní nárok od neúspešného odporcu. Nie je teda zrejmé z akých dôvodov by mal náhradu trov konania (trov právneho zastúpenia) znášať štát ako náhradu škody. Žalobca 1/ si v konaní uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 652.740,- eur ako satisfakciu dôvodiac, že z viny

okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním utrpel masívny a mnohokrát sa opakujúci zásah do základných práv, najmä práva na prístup k súdu a práva vlastníť majetok. Odkazujúc na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd prvej inštancie súd prvej inštancie uviedol, že priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencie skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla a preukázanie, že zásah do práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Podľa súdu prvej inštancie žalobca 1/ však uplatnenú nemajetkovú ujmu nijakým spôsobom neodôvodnil, neuviedol žiadne skutočnosti na preukázanie, že by ním vytykaným nesprávnym úradným postupom zo strany okresného súdu došlo k negatívnym následkom v dôsledku, ktorých by mu bola spôsobená nemajetková ujma; neuviedol žiadne skutočnosti na preukázanie, že by ním vytykaným nesprávnym úradným postupom zo strany okresného súdu neprijatím elektronických návrhov žalobcu 1/ dňa 24.07.2006 došlo k negatívnym následkom. Vznik a existenciu nemajetkovej ujmy ako náhrady, ktorej sa v konaní domáhal je nutné preukázať. Žalobca 1/ však v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázal, že mu ujma vznikla, a že by mu vznikla práve v dôsledku vytykaného nesprávneho úradného postupu. Všeobecné poukázanie žalobcu na to, že mu morálna ujma vznikla v dôsledku vytykaného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Banská Bystrica nepostačuje na preukázanie vzniku nároku na nemajetkovú ujmu, bez uvedenia konkrétneho zásahu spôsobeného práve v dôsledku deklarovaného nesprávneho úradného postupu. Tvrdenie žalobcu 1/ ohľadne negatívnych dôsledkov nemajú vo vzťahu k jeho nároku na nemajetkovú ujmu bez preukázania ich vzniku a priamej príčinnej súvislosti práve s vytykaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica bez ďalšieho právnu relevanciu. Súd prvej inštancie tiež poukázal na poznatok z vlastnej rozhodovacej činnosti, konkrétne, že žalobca 1/ odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy identickými dôvodmi aj v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 16C/163/2011, ktoré sa týkalo sporu žalobcu 1/ voči žalovanej Slovenská republika zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky o zaplatenie nemajetkovej ujmy v dôsledku identického nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Veľký Krtíš. Z uvedeného je zrejmé, že sám žalobca 1/ vyvodzoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z identických okolností ako tvrdených v prejednávanej veci. Z uvedeného následne vyplýva, že žalobca svoje tvrdenia ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s vytykaným nesprávnym úradným postupom v tomto konaní nepreukázal. Vzhľadom na okolnosti prípadu, kedy nebolo preukázané, že by vytykaný nesprávny úradný postup do pomerov žalobcu zasiahol závažným spôsobom, dospel súd prvej inštancie k záveru, že mu ujma spôsobená práve týmto vytykaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica nevznikla, keď žalobca 1/ žiadne skutočnosti, ktoré by zdôvodňovali závažnú zmenu pomerov na jeho strane nepreukázal. Rovnako žalobcovia 1/, 2/ v konaní nepreukázali že by im škoda, ktorú si uplatnili v tomto konaní vznikla práve v dôsledku nimi vytykaného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Banská Bystrica. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti ozrejmil, že o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). Súd prvej inštancie uzavrel, že v predmetnej veci žalobcovia 1/, 2/ neunesli dôkazné bremeno na preukázanie vzniku nimi tvrdenej majetkovej a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu, keď uplatnená náhrada majetkovej a nemajetkovej ujmy v podobe, ktorej náhradu si žalobcovia uplatnili, nie je v priamej príčinnej súvislosti s vytykaným nesprávnym úradným postupom, keďže nesprávny úradný postup nebol v príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Plne procesne úspešnej žalovanej však nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/, 2/ nepriznal, nakoľko im v konaní žiadne trovy nevznikli.

8. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p. a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobcovia sa

nestotožnili so záverom konajúceho súdu, že majetkovú škodu vyčíslili len všeobecne a ani v jednom prípade nepreukázali premlčanie ich práva. Poukázali na to, že pôvodný žalobca 1/ už v žalobe podrobne rozčlenil škodu podľa jednotlivých zložiek na istinu koncesionárskych poplatkov, na poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov a na trovy právneho zastúpenia, pričom podrobne zdôvodnil existenciu toho ktorého nároku, aj jeho výšku. Zároveň predložil konajúcemu súdu dátový nosič obsahujúci komplexnú identifikáciu pohľadávok, ktoré si pôvodný žalobca 1/ uplatnil návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania v elektronickej forme a o ktorých okresný súd nerozhodol, v dôsledku čoho došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič bol dôkazom potvrdzujúcim výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizoval žalobcami vznesené nároky. Súd prvej inštancie sa s obsahom dátového nosiča neoboznámil, navrhované dokazovanie v tomto smere nevykonával, čo malo za následok neúplné zistenie skutkového stavu veci, ktorá okolnosť predstavovala odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. V ďalšom žalobcovi namietali, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keďže konajúci súd pojednával napriek existencii dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Žalobcovi tiež argumentovali tým, že v konaní preukázali, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli súdy schopné vrátiť čas späť a vykonať procedúru prijatia pôvodného podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania, čomu nasvedčovalo množstvo registrácií vykonaných napríklad na Okresnom súde Čadca, ktoré a vždy vzťahovali ku konkrétnemu dňu načítania návrhu. Majú za to, že premlčanie pohľadávok je legálne možné a skutočne aj nastalo ako nezvratný dôsledok § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. V dôsledku neprijatia návrhov, ktorými si pôvodný žalobca 1/ uplatnil na Okresnom súde Banská Bystrica právo na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo k pretrhnutiu postupu nevyhnutného pre vznik jeho oprávnenia na vymáhanie poplatkov z omeškania, t.j. príslušenstva koncesionárskych poplatkov; preto nesprávnym úradným postupom okresného súdu a v priamej príčinnej súvislosti s ním vznikla pôvodnému žalobcovi 1/ škoda nielen v podobe zániku práva na vymáhanie koncesionárskych poplatkov, ale aj ich príslušenstva. V tomto smere žalobcovi poznamenali, že k definitívnemu zániku práva na príslušenstvo došlo jednak v dôsledku plynutia času, ale i v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z. Žalobcovi tiež namietali nesprávne vyhodnotenie predloženého znaleckého posudku, ohľadom ktorého súd prvej inštancie konštatoval jeho irelevantnosť. Žalobcovi sa vyjadrili i k námietke res iudicatae vznesenej v priebehu konania zo strany žalovanej vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy, majú za to, že táto je nedôvodná; v danej veci nenastali žiadne okolnosti brániace konajúcemu súdu priznať uvedený nárok. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky na návrh sťažovateľa podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, totiž nemožno stotožňovať s odškodnením podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou, či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevyklučuje, že za to isté správanie sa poškodenému prizná i primerané finančné zadosťučinenie. Primerané zadosťučinenie je totiž sankciou, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky ako orgán ochrany ústavnosti môže na základe vlastnej úvahy uložiť orgánu verejnej moci, ktorý pri svojej činnosti nedbá o dodržiavanie ústavného práva. Ústavný súd však nemôže priznať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov, ktoré je predmetom konania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a v ktorom si pôvodný žalobca v 1. rade uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Žalobcovi podotkli, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ súdy nerozhodli o odškodnení žalobcov za porušenie procesných právnych predpisov priznaním náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

9. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov poukázala na to, že i keď si v konaní každý zo žalobcov uplatňoval iný nárok (pôvodný žalobca v 1. rade nárok na nemajetkovú ujmu a žalobca v 2. rade majetkovú škodu) z ich odvolania, najmä použitého slovného spojenia "žalobcovi" nie je zrejmé, ktoré vady ten ktorý žalobca súdu prvej inštancie vytýka. K samotným námietkam žalobcov žalovaná uviedla, že tieto zjavne nerozlišujú medzi pohľadávkou voči koncesionárom a škodou, za ktorú by mala ona niesť zodpovednosť podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Samotná okolnosť, že žalobcovi rozčlenili nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkami z omeškania a trovami konania ešte neznamená, že preukázali vznik škody a jej výšku. Povinnosťou žalobcov bolo nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sa stali premlčanými v dôsledku neprijatia podaní okresným súdom, ale túto okolnosť i preukázať. Žalobcovi nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Na uvedené nemal pritom vplyv poukaz žalobcov na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Naviac, ak predmetné ustanovenie bolo rozhodnutím Ústavného súdu SR

zo dňa 7.2.2018 vyhlásené za protiústavné. Okresný súd Banská Bystrica, súc viazaný nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, bol pritom povinný prijať návrhy na začatie konania so spätnými účinkami. Podľa mienky žalovanej, tým, že žalobcovia nepreukázali vznik škody spočívajúcej v premlčaní pohľadávok z koncesionárskych poplatkov, bolo zbytočné posudzovať vznik škody na poplatkoch z omeškania a na trovách konania, ktoré od predmetnej škody priamo záviseli. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že žalobcovia, resp. pôvodný žalobca 1/ na jednej strane rozlišuje medzi primeraným zadosťučinením priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky a nemajetkovou ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., avšak na druhej strane pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádza a poukazuje práve na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu o stanovení rozsahu primeraného zadosťučinenia. Odhliadnuc od tejto skutočnosti si pôvodný žalobca 1/ nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia, keď nárok na nemajetkovú ujmu relevantným spôsobom nezdôvodnil, s prihliadnutím na kritériá v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a nepredložil jediný dôkaz o jej vzniku. Žalovaná považovala ďalšie námietky žalobcov uvedené v odvolaní týkajúce sa vyhodnotenia znaleckého posudku č. 01/2009, ako i procesnej argumentácie žalovanej vo vzťahu k rei iudicatae, za nedôvodné, nakoľko tieto súd prvej inštancie nepovažoval za rozhodujúce v spore, resp. ich ani nepožal do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaná s poukazom na článok 2 ods. 2 C.s.p. uzavrela, že vo viacerých konaniach na všeobecných súdoch Slovenskej republiky boli žaloby žalobcov na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup zamietnuté. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

11. Podľa § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť

12. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

13. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

14. Preskúmaním obsahu spisového materiálu, ako aj odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal v prejednávanej veci všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť tým, že Okresný súd Banská Bystrica neprijal návrhy pôvodného žalobcu 1/ na začatie konania o zaplata peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD nosiči, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzala žalovaná na svoju obranu. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že konajúci súd sa oboznámil i s dátovým nosičom obsahujúcim identifikáciu pohľadávok, ktoré si pôvodný žalobca 1/ uplatnil návrhmi na začatie konania v elektronickej forme na Okresnom súde Banská Bystrica, a teda vykonal žalobcami navrhované dokazovanie. Pokiaľ išlo o ďalšie návrhy žalobcov na doplnenie dokazovania, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné vykonať znalecké dokazovanie, nakoľko ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiaden význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ preto žalobcovia i v odvolacom konaní navrhli opätovne doplniť dokazovanie ustanovením do konania znalca (znalecký ústav) na ustálenie všeobecnej hodnoty pohľadávok žalobcu 2/ na zaplata koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, t.j. na

zodpovedanie otázky, akú sumu by bolo možné v konaniach pred Okresným súdom Bardejov vymôcť na základe žalôb podaných na DVD nosiči, na jeho vykonanie nebol žiaden dôvod. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. dospel súd prvej inštancie k správny skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav konajúci súd aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcov o spôsobe škody a nemajetkovej ujmy nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica aj dostatočne v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania.

15. Súd prvej inštancie postupoval správne aj v tom smere, keď zisťoval splnenie základných predpokladov vzniku objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica tým, že neprijal návrhy na začatie konania pôvodného žalobcu 1/ o zaplatenie peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD nosiči, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 27.11.2008 sp. zn. IV. ÚS 39/08, konštatoval porušenie základného práva pôvodného žalobcu 1/ na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie neprijatím návrhov na začatie konania na DVD nosiči a prikázal okresnému súdu opätovne sa zaoberať jeho podaním, ktorého účinky doručenia ostali zachované ku dňu pôvodného doručenia podania, t.j. ku dňu 24.07.2006, nemohlo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica, ktorého existencia nebola v konaní sporná, dôjsť k premlčaniu pohľadávok pôvodného žalobcu 1/, postúpených na žalobcu 2/, a teda ani k ich nevykonalosti, ktorá okolnosť mala byť príčinou vzniku majetkovej škody. Napriek počiatocnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu bol totiž v dôsledku záväzného pokynu Ústavného súdu Slovenskej republiky priznaný návrhom pôvodného žalobcu 1/ umiestneným na DVD nosiči plný účinok odo dňa 24.07.2006, a to vrátane následku spočívajúceho v spočívaní plynutia premlčacej doby uplatnených práv (už) od uvedeného dátumu (§ 112 Občianskeho zákonníka). Na uvedené pritom nemala žiaden vplyv ani prípadná nespôsobilosť technického vybavenia na všeobecných súdoch a ani závery uvedené v znaleckom posudku č. 01/2009, predloženého žalobcami, o nemožnosti vyhotoviť identickú kópiu pôvodného DVD nosiča. V tomto smere treba za relevantný považovať právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky o zachovaní právnych účinkov podania pôvodného žalobcu v 1. rade zo dňa 24.07.2006, ktorým bol Okresný súd Banská Bystrica viazaný. Namietaný nesprávny úradný postup, ktorý mal byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy preto nepochybne nemohol spôsobiť premlčanie práv pôvodného žalobcu 1/ a v nadväznosti na to ani ich nevykonalosť v konaní na súde. K premlčaniu týchto práv mohlo dôjsť len za predpokladu, že by jednotlivo uplatnené peňažné nároky pôvodného žalobcu 1/ boli premlčané už v čase doručenia podania na DVD nosiči na okresný súd a v dôsledku vznesenej námietky premlčania okresný súd také nároky zamietol. Ako však správne uviedol súd prvej inštancie, pôvodný žalobca 1/a následne ani žalobca 2/ v žiadnom smere nepreukázali, že by čo i len jeden z návrhov na začatie konania podaných na okresný súd, bol z dôvodu premlčania (či už na základe vznesenej námietky premlčania alebo na základe aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) v tom ktorom súdnom konaní zamietnutý. Vzhľadom na uvedený záver nemohol mať nesprávny úradný postup Okresného súdu Banská Bystrica vplyv ani na nároky žalobcu 2/ na zaplatenie uplatneného príslušenstva, t.j. poplatkov z omeškania; ako konštatoval súd prvej inštancie, žalobca 2/ nepreukázal, že návrhmi na zaplatenie koncesionárskych poplatkov si uplatňoval i právo na zaplatenie príslušenstva a tieto boli súdom zamietnuté. Pokiaľ potom žalobca 2/ nepreukázal dôvodnosť ním uplatneného (základného) nároku, nemohol mu vzniknúť ani nárok na zaplatenie trov právneho zastúpenia týkajúcich sa jednotlivých konaní, na ktorú náhradu by mal nárok len v prípade jeho úspechu v tom ktorom súdnom konaní voči neúspešnému žalovanému (pričom tieto trovy by mu musel uhradiť priamo v konaní procesne neúspešný žalovaný, poznámka odvolacieho súdu). Na základe uvedeného sa potom odvolací súd stotožnil i so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za majetkovú škodu, uplatnenú podanou žalobou, neboli v prejednávanej veci splnené. Navyiac, z vykonaného dokazovania vyplynulo, a žalobcovia túto okolnosť ani nerozporovali, že po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky nálehom zo dňa 27.11.2008, sp. zn. IV. ÚS 39/08, Okresný súd Banská Bystrica postupoval v súlade s pokynom Ústavného súdu a vyzval pôvodného žalobcu 1/ na predloženie DVD nosiča, obsahujúceho návrhy na začatie konania, ktorý však pôvodný žalobca 1/ v

konečnom dôsledku nepredložil. Pôvodný žalobca 1/, resp. žalobca 2/, tak nepreukázal nevyožiteľnosť pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov voči jednotlivým dlžníkom v súdnych konaniach, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté; ich žalobu možno potom považovať i za podanú predčasne. Žalobca 2/ si totiž mal vysporiadať svoje nároky prednostne so subjektami zmluvných vzťahov a vo vzťahu k žalovanej sa domáhať nárokov titulom mimozávazkovej zodpovednosti za škodu až potom, čo taká ujma vznikla a jeho právo na plnenie nebolo a ani už nemôže byť uspokojené.

16. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby pôvodného žalobcu 1/ v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko jej vznik nepreukázal. Vychádzajúc z obsahu odvolania pôvodný žalobca 1/ tieto závery súdu prvej inštancie ani nenamietal, keď poukazoval len na odlišnosť inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky v konaniach podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky od nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a možnosti súdu priznať nemajetkovú ujmu i v situácii, keď Ústavný súd prizná poškodenému finančné zadosťučinenie za porušenie jeho ústavných práv. Treba prisvedčiť pôvodnému žalobcovi 1/, že primerané zadosťučinenie, ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva v prípade preukázaného porušenia práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky, nemožno stotožňovať s náhradou nemajetkovej ujmy priznanou podľa zákona č. 514/2003 Z.z., avšak túto skutočnosť súd prvej inštancie pri rozhodovaní o dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ani nezohľadňoval. Preto akákoľvek polemika pôvodného žalobcu 1/ ohľadne týchto dvoch zmienených inštitútov nemohla mať vplyv na nespochybný záver súdu prvej inštancie založený na tom, že pôvodný žalobca 1/ neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku tvrdenej nemajetkovej ujmy.

17. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že sa nestotožnil s námietkou žalobcov, že súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý proces tým, že spor prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 04.02.2019, hoci tu bol dôležitý dôvod na jeho odročenie. Z obsahu spisu a zápisnice zo súdneho pojednávania nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie vytyčil na prejednanie sporu pojednávanie na termín 04.02.2019, na ktorý riadne predvolal žalobcu 1/, právneho zástupcu žalobcu 2/ a žalovanú (č.l. 378). Ospravedlnenie žalobcu 1/ nemohol akceptovať, keďže toto v jeho mene vykonal právny zástupca žalobcu 2/, ktorý vo vzťahu k žalobcovi 1/ nedisponoval plnou mocou a tento nedostatok neodstránil ani na výzvu súdu prvej inštancie (viď výzva súdu prvej inštancie na č.l. 385). Za tejto procesnej situácie nemožno súdu prvej inštancie vytknúť akékoľvek pochybenie, pokiaľ vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu, o to viac, že predmetné ospravedlnenie neobsahovalo ani uvedenie dôvodu navrhovaného odročenia pojednávania (§ 183 C.s.p.).

18. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že žalobcovia v odvolaní neuviedli také skutočnosti, ktorými by spochybnili správnosť záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

19. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., keď žalovanej, ktorá mala plný úspech v odvolacom konaní, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu **j e** prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).